

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 57.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625407472/facsimile.pdf> (tilgået 06. juni 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

af disse gode, lattermilde Personer, der paa Tilskuerpladsen ere en Velsignelse for en Lystspildigter, hvis Stykke spilles: Etatsraaden lo ved mindste Anledning. I Forretninger var han nøiagtig som et Regnestykke, der gaar op, og Fader med hele sin Sjæl. – Den hele Familie levede usædvanligt ind i sig selv, dannede deres egen faste Stok, og i denne levede og glimrede *Caroline*; man vidste hendes fortræffelige Egenskaber og morede sig just ved, hvad Fremmede vilde hos hende kalde Uvaner.

Som vi vide, havde *Moritz* netop Aftenen før sin Afreise til *Fyen* friet og faaet Ja, men tillige den Erklæring, at han maatte ikke lade Reisen gaae overstyr; at han skulde, som om Ingenting var skeet, seile det Par Dage med. »Vi ville ikke begynde med at hænge over hinanden!« sagde hun, »det har jeg seet Nok af med min ældste Broder og Louise, den søde Kone, hun er! men et Hængetræ var hun! – Seil Du! men vælt ikke, for traurig har jeg rigtignok ikke Lyst at være; det er ingen Fornøielse!« Hun smilede, men havde Taarer i Øinene, – hun var nydelig!

Og *Moritz* seilede til *Fyen*, det vide vi, og Alt hvad der mødte ham og Vennerne der, det vide vi, samt at han nu atter var i *Kjøbenhavn*; men at han ved Modtagelsen fik det første Kys, det vide vi ikke, men det fik han, og der var meget at sige, meget at fortælle. »Troer Du, jeg vil bære paa al den Snak jeg har hørt?« sagde hun, »nei, nu ere vi To om Byrderne; Du skal holde her!« De maatte ogsaa drikke Duus, ellers kunde hun jo ikke ordentlig tiltale ham, naar han skulde have Skjænd.

»Du er et sælsomt, velsignet Væsen!« sagde han, »Du ligner, har jeg ofte tænkt, *Undine*!«

»Det var et meget eventyrdigt Fruentimmer, Du der søgte ud,« svarede hun. »Ja, jeg er vel noget aparte, men det er dog det, som har gjort mig interessant for Dig; vi To ligne rigtignok slet ikke hinanden!«

En Veninde kom i Besøg.

»Vil Du see *Fyren*?« sagde hun. »Ja, han er lidt stille endnu, men jeg skal nok sætte Skik paa ham. Han skal til Vinteren paa *Isen* med mig. Det er saa kjedeligt med flere *Herrer*, naar de skulle følge mig hjem om Aftenen, saa ere de saa bange, fordi jeg taler høit, og saa maa jeg ikke glide paa *Iis*, naar der er *Gadedrenge*! det er just saa